

РЕШЕНИЕ

№ 4436

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3717** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ):

Образувано е по жалба на Д. Б., [дата на раждане], гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], ул., Д-р Х. Т. №36, чрез представител по пълномощие адв. В. У. срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване, рег. № 5364р-1964/24.01.2023г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, издаден на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени доводи, че оспореният отказ е неправилен, и незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон. Оспорват се изводите на административния орган, че еднократно посещение на декларирания адрес за пребиваване в България може да послужи като основание за отказ. Поддържа се, че в подадените документи кандидатът е посочил адрес в България, но не е удостоверил, че ще пребивава постоянно на този адрес. Счита се, че това е адрес, на който да му бъдат изпращани съобщения в Република България по официален ред, приравнен на постоянен адрес за български граждани, като за него дори не следва да бъде предоставен договор за наем. Наличието на осигурено жилище в България не задължавало лицето да живее постоянно в него, нито адресът да се ползва реално. Въз основа на декларацията на собственика на имота, оспорва констатациите за деклариране на неверни данни. Визира несъответствие с целта на закона и нарушение на чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. От съда се иска отмяната на оспорения административен акт

по изложените от адв. У. в жалбата и писмени бележки съображения. Претендират се сторените по делото разности по списък.

Отвeтникът – Директорът на дирекция "Миграция", МВР, чрез процесуалния си представител юриконсулт Ч. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващият Д. Б. Б., [дата на раждане], гражданин на Република С., е лице с български произход, видно и от представеното по делото Удостоверение №00758050120221019, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л.30/.

На 15.09.2022г. оспорващият Д. Б., е подал Заявление, с рег. № 536500-3485/15.09.2022г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ /л.20-22/. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл.35,ал.2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина удостоверение за български произход. Декларирал е адрес в Република България, на който ще пребивава : [населено място] , [улица].Представил е също:заверено копие на национален паспорт на чужденец, издаден от Република С.; Извлечение от акт за раждане на сръбски и в превод на български език; трудов договор № 013/14.09.2022г. сключен между „Никлеон Бау“ ЕООД ЕИК[ЕИК] и Д. Б., за длъжност „общ работник ,строителство на сгради“, на пълно работно време от 8 часа дневно, с място на изпълнение-гр. К. , Свидетелство за съдимост, издадено от Основен съд П., Република С., в превод на български език; декларация с нотариална заверка на подписа от Ю. К. П., ЕГН [ЕГН], л к №600162266, издадена на 19.08.2008 г. от МВР – Б., с която същата е декларирала, че притежава собствено жилище по договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 20.11.1990г., находящо се в [населено място], [община], област Б., [улица],ет.3,ап. 11, което съгласно § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ предоставя за ползване на Д. Б., [дата на раждане], гражданин на Република С., по време на пребиваването му в Република България за да бъде регистриран адресно там.

С писмо, рег. № 536500-3816/05.10.2022 г. на Областна дирекция "Миграция" Б., копие от което е изпратено служебно до ИА "Българите в чужбина", чужденецът на 06.10.2022г.е бил уведомен чрез пълномощник К У., че срокът за разглеждане на преписката се удължава с два месеца, като в едномесечен срок оспорващия Б. следва да представи удостоверение, от което да е видно ,че е от български произход. На чужденеца е указано ,че в случай, че посоченият документ не бъде представен в група „Миграция“-Б., в срок, производството ще бъде прекратено./л.27-28/ .

В хода на административната процедура, с писмо рег. №БЛ-31-2758/03.10.2022 г. по описа на ТДНС-Б. - ДАНС е представено становище, съгласно което, специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че Д. Б., представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същият

да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България /л.37/.

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверката е обективизирана в Докладна записка, рег.№5365р-2327/04.11.2022г.,на младши ПИ А. А. в група „Миграция“ към ОД на МВР-Б., адресирана до началника на Група „Миграция“ към ОД на МВР-Б.

От съдържанието на същата се установява следното :На 03.11.2022 г. служители на дирекция „Миграция“ са извършили проверка на декларирания от чужденеца адрес в [населено място], [улица],ет.3,ап. 11. Чужденецът не бил установен на адреса. Установено е от проведения разговор и писмени обяснения на Ю. К. П., че е собственик на апартамент № 11 ,със застроена площ от 65.88 кв.м., състоящ се от две стаи с основно предназначение, с обща площ около 40 кв.м., в който живее сама от 1992година. Ю. К. П. заявила ,че към момента е сключила четири договора за наем с чужденци, двама от тях видяла при подписването на договорите ,другите двама никога не е виждала , тя и четиримата чужденци били регистрирани на адреса,чрез предоставяне на адреса се подпомагала финансово.Във връзка с горните обяснения служебно, от проверяващите била извършена в информационните фондове на МВР ,справка по данни за адрес, от която се установило че на декларирания от оспорвания адрес са регистрирани шест физически лица – собственика П., две български гражданки и трима чужди граждани между които и жалбоподателя Б. .

Изготвено е отрицателно становище по чл.46 ППЗЧРБ на началник група „Миграция“, Областна дирекция МВР Б. рег.№ 5364р-2446/18.11.2022г.при ОД МВР Б., тъй като кандидатът съзнателно и целенасочено е декларирал неверни данни, като заявен адрес на пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава.

Постановен е оспореният Отказ рег. № 5364р-1964/24.01.2023г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Административният орган е приел, че заявление рег. № 536500-3485/15.09.2022г. по описа на група „Миграция“ при ОД МВР Б. е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи съгласно чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ. Цитирана е информацията, установена при проверка на местопребиваването на чужденеца в [населено място] ,бул. Св.Св. К. и М.“ 7Б,ет.3 ап.11, където същият не бил установен. Въз основа на нея и на обясненията на собственика на апартамента Ю. П., предоставила на жалбоподателя декларация с нотариална заверка на подписа съгласно §1,т.20 от ЗЧРБ, административният орган е приел, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението Д. Б. е декларирал неверни данни, като пред административния орган е заявил адрес за пребиваване, на който реално не пребивава. Въз основа на изложеното е направен извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България за получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца. Това е дало на органа основание да постанови отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ по подаденото заявление рег. № 536500-3485/15.09.2022г.

От приетата като доказателство в о.с.з. на 14.06.2023г. справка за пътуване на лице

-чужд гражданин се установява, че Д. Б., [дата на раждане] ,гражданин на Република С. за периода 15.09.2022г. до 14.06.2023г., е влязъл в Р България през ГПП К. на 15.09.2022г., в 07.16ч.,с лек автомобил и на същата дата 15.09.2022г., в 16.48ч. през същия ГПП К. е излязъл от Република България.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният отказ е връчен на 29.03.2023 г. на упълномощено лице К. У., жалбата е депозирана до съда на 11.04.2023г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от директор на Дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл.59,ал.2 ,т.4 АПК.-отказ по чл.26,ал.1 вр. чл.10ал.1,т.23 предл 2 ЗЧРБ-чужденецът е декларирал неверни данни.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Не е спорно между страните по делото, че оспорваният има български произход, което обстоятелство е основание да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото от него заявление са приложени изискуемите документи, като в съответствие с нормата на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и безсрочен трудов договор, сключен на 14.09.2022г между „Никлеон Бау“ ЕООД ЕИК[ЕИК] и Д. Б., [дата на раждане] ,гражданин на Република С., за длъжност „общ работник ,строителство на сгради“ на пълно работно време от 8 часа дневно, и местоизпълнение [населено място].

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършената проверка на 03.11.2022 г., обективизирана в Докладна записка с рег. № 5365р-2327/04.11.2022 г., в хода на която е установено, че на деклариания адрес на пребиваване- чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Въз основа на събраните доказателства се установява, че жалбоподателят Б. е посочил изрично в депозираното от него заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адрес в [населено място], [улица],ап.11,за което е представил и декларация с нотариална заверка на подписа от собственик на имота Ю. К. П..

Неоснователни са оплакванията на оспорвания, че отказът се основава единствено на ненамирането и на деклариания адрес за пребиваване в България. При извършената проверка на адреса, служители на службата за административен контрол на чужденците са събрали писмени обяснения на собственик на недвижимия имот. Предоставената информация в докладната записка се основава и на справки в информационните масиви на МВР. Пред съда ответникът представя справка за

пътувания на лице – чужд гражданин за периода 15.09.2022 г. – 14.06.2023 г., според която, Д. Б., гражданство: С., [дата на раждане] , през 2022 г. е влязъл в България еднократно – на 15.09.2022 г., след което на същия ден е излязъл от страната.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за деклариращи неверни данни.

Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще пребивава в [населено място], [улица], ап.11 . Проверките в информационните масиви на МВР са показали, че на този административен адрес, пребивават общо 6 физически лица .Собственикът Ю. К. П. декларира, че от 1992г. живее сама и че за жилището има сключени четири договора за наем с лица –чужди граждани, двама от които е виждала при сключване на наемните договори, а другите двама никога не е виждала и не ги познава ,като тези четирима чужди граждани никога не са пребивавали на адреса.

Обективният факт е, че чужденецът е бил в страната само на 15.09.2022г., когато видно от съдържанието на трудов договор № 013/14.09.2022г., са му били връчени екземпляр от този трудов договор ,копие от удостоверение по чл.62, ал.5 от КТ, заверено в ТД на НАП и длъжностна характеристика.

Дори да се приеме тезата на жалбоподателя, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното и ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Показанията на собственика са в друга насока – чуждите граждани не пребивават на адреса. Конкретният факт на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес се установява не само от еднократното посещение на адреса, но и от обясненията на собственика на имота, както и от справките в информационните масиви на МВР. Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение. /В този см. Решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 4855/2021 г., IV отд. на ВАС: „От представените доказателства по делото, се установява, че на адреса, за който е представена декларация от собственика и е сключен договор за наем, се намира имот, за който собственикът е подал декларации, с които е заявил съгласието си и други лица да пребивават и бъдат адресно регистрирани. От това е направен логичен извод от страна на административния орган за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на виза, още повече, че такива сведения са му представени със становището от ДАНС“./.

Понятието за жилищна площ и лица, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се преценява така, като е дефинирано в параграф 1, т. 1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Закона за гражданската регистрация. Няма друга дефиниция на същото понятие за целите на ЗЧРБ и не може да се твърди, че предвиденото по Закона за гражданската регистрация е неприложимо в случаите на

проверка на декларираните достоверни данни. Законодателят очевидно е установил един стандарт, във връзка с регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за постоянно пребиваване. Именно декларирането на адрес, на който пребиваването в страната е под въпрос, е относимо към избраното от органа правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – деклариране на неверни данни. Не може да се очаква чуждият гражданин да се установи на адрес, на който пребивава собственика на недвижимия имот и има сключени още три договора за наем с чужди граждани и адресно са регистрирани още две български граждани. Това обстоятелство в случая се потвърждава и от данните за влизанията и излизанията на оспорвания в и от България.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, в. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

На основание чл.172, ал.2 от АПК е длъжимо отхвърляне на оспорването.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноси, като при отхвърляне на претенцията за разноси, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото, въз основа направеното искане и чл. 143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определено съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Б., [дата на раждане] ,гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], ул.,„Д-р Х. Т.“№36 срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване, рег. № 5364р-1964/24.01.2023г. на директора на дирекция „Миграция-МВР.

ОСЪЖДА Д. Б., [дата на раждане] ,гражданин на Република С., ЕМБГ: 0309985762032 с личен паспорт №[ЕИК], изд. на 25.08.2017г. от МВР Р С., да заплати на Дирекция „Миграция“-МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: